

gil ištumise aset enam ei olnud. Ja kui ta neid inimesi terasemalt tähel pannema hakkas, tundis ta, et need kõik tema endised sugulased, kes juba ammugi surnud olivad, wana moodi riigetes ja kahvatanud nágudega. Need samad ei ráákinud ega laulnud, waid mühin ja kahin oli kuulda.

Seal tõuusiš üks fugulane istmelt ülesse, ootus wana emakese ette ja ütles temale: „Baata sinna altari poole, seal näed sa oma poegi!“ Emakene lõi silmad sinna poole ja nági omi mõlemid poegi, ühte wôllasambas rippuvad ja teist ratta peale siutud olewat.

„Näed sa nuid, emakene!“ ütles fugulane, nõnda oleks nendega sündinud, kui Jumal ei oleks neid nende noorespôlives, kui ilmasüita lapsukesi enese juurde wôtnud. Ara kurvästa ega nurise mitte Jumala waštua, sest: mis Jumal teeb, on hâsti tehtud!

Emakene lâks wârisedes kodus ja tânas Jumalat oma pôlvede peal, et Tema paremine on teinud, kui et tema seda môtelda oleks wöinud, ja palus oma efsitust andeks. Sest

ârkaš tema üles ja sai aru, et Jumal sell sel wiisil Õma tarka nôuu temale âraselletada oli tahtnud, mis tema omas rumalusës mitte õige ei arwanud olewat, ja palus ka nuid ilmsi veel Temalt oma rumalust andeks.

Kolm pâewa hiljem seda nágemist, lâks, ka temagi ãra siit oma mehe, laste ja fugulaõste juurde.

Halastamata õde.

„Ah! Õde on õe waštua halastamata? Siis peab taewas ja maa looku langema, kui see pâálkiri tösi on, mis aßjade aruandja omas lisandikus awaldab!“ ütleb mõni, kellel „Jumala-weri“ sùdames on. Seesugust ütelust olen mina aga arwa kuulnud, ja sellest on siis tunda, et töoste neid wâhe on, kelledel Jumala-weri sùdames, oma õe ehk wenna peale môtelsa ja járele párida, kuidas nende kâsi ka kâib, kas elawad külluses wõi puuduses, wõi kudas elujårg on? Suurem hull on